

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PEDRA CRUZ VILLALÓNA
přednesené dne 29. března 2012¹

Věc C-616/10

Solvay SA
proti
Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV,

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank 's-Gravenhage (Nizozemsko)]

„Soudní spolupráce v občanských věcech — Příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Žaloba pro porušení evropského patentu — Zvláštní a výlučná příslušnost — Článek 6 bod 1 — Více žalovaných — Článek 22 bod 4 — Zpochybnění platnosti patentu — Článek 31 — Předběžná nebo zajišťovací opatření“

1. Rechtbank 's-Gravenhage (Nizozemsko), kterému byly předloženy žaloby pro porušení evropského patentu směřující proti společnostem usazeným v různých členských státech, v návaznosti na něž byl podán návrh na vydání předběžného opatření týkajícího se zákazu přeshraničního porušování patentu, Soudnímu dvoru položil několik předběžných otázek stran použití nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech² na spory týkající se práva duševního vlastnictví.

2. Ve velmi přesných otázkách předkládajícího soudu³ jsou soustředěny některé z hlavních problémů⁴, které vznášejí použití tohoto nařízení na přeshraniční spory týkající se evropských patentů⁵, a tyto otázky tak poskytují Soudnímu dvoru příležitost podat upřesnění k jeho nejvýznamnějším rozsudkům v dané oblasti, pokud jde o čl. 6 bod 1⁶, čl. 22 bod 4⁷ a článek 31⁸ nařízení č. 44/2001.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 12, 2001, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42.

3 — Tyto otázky byly mimoto položeny jen velmi krátce poté, co Evropská komise zveřejnila návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřacované znění) ze dne 14. prosince 2010 [COM (2010) 748 final, dále jen „návrh na přepracování nařízení č. 44/2001“]. Pokud jde o přezkum uvedeného návrhu, viz Heinze, C. A., „Choice of Court Agreements, Coordination of Proceedings and Provisional Measures in the Reform of the Brussels I Regulation“, *Rabels Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht*, 2011, Svazek 75, s. 581.

4 — Problémy uvedené Komisí v její zprávě Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru ze dne 21. dubna 2009 ohledně použití nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [COM(2009) 174 final, bod 3.4]. Viz rovněž Zelená kniha o přezkumu nařízení č. 44/2001 ze dne 21. dubna 2009 [COM(2009) 175 final, body 4 a 6] a usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. září 2010 o provádění a přezkumu nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (C 308 E, 2011, s. 36, bod 22).

5 — Viz zejména Fernández Arroyo, D. P., *Compétence exclusive et compétence exorbitante dans les relations privées internationales*, RCADI, 2006, svazek 323, zvláště s. 95, body 80 a násl.; Leible, S. a Ohly, A. (éd.), *Intellectual Property and Private International Law*, Mohr Siebeck, 2009; Schauwecker, M., *Extraterritoriale Patentverletzungsjurisdiktion – Die internationale Zuständigkeit der Gerichte außerhalb des Patenterteilungsstaates für Verletzungsverfahren*, Carl Heymanns Verlag, 2009; Nourissat C. a Treppoz E., *Droit international privé et propriété intellectuelle. Un nouveau cadre pour de nouvelles stratégies*, Lamy, Axe Droit, 2010; Winkler M., *Die internationale Zuständigkeit für Patentverletzungsstreitigkeiten*, Peter Lang, 2011.

6 — Rozsudek ze dne 13. července 2006, Roche Nederland a další (C-539/03, Sb. rozh. s. I-6535).

7 — Rozsudek ze dne 13. července 2006, GAT (C-4/03, Sb. rozh. s. I-6509).

8 — Rozsudek ze dne 17. listopadu 1998, Van Uden (C-391/95, Recueil, s. I-7091).

I – Právní rámec

3. Na základě článku 3 nařízení č. 44/2001 a odchýlně od zásady stanovené v článku 2 uvedeného nařízení osoby, které mají bydliště nebo sídlo na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v člancích 5 až 24 téhož nařízení.

4. Článek 6 nařízení č. 44/2001 stanoví, že osoba, která má bydliště nebo sídlo na území některého členského státu, může být též žalována v jiném členském státě,

„[...]

1. je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště [nebo sídlo] některý z žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních;

[...]“

5. Článek 22 nařízení č. 44/2001 stanoví:

„Bez ohledu na bydliště [nebo sídlo] mají výlučnou příslušnost:

[...]

4) pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů, ochranných známek a průmyslových vzorů nebo jiných podobných práv, která vyžadují udělení nebo zápis, soudy členského státu, na jehož území bylo požádáno o udělení nebo zápis nebo kde byly uděleny nebo zapsány nebo platí za udělené nebo zapsané na základě právního aktu Společenství nebo mezinárodní smlouvy.

Pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost evropského patentu uděleného pro členský stát, mají bez ohledu na bydliště stran výlučnou příslušnost soudy tohoto členského státu, aniž je dotčena příslušnost Evropského patentového úřadu podle Úmluvy o udělování evropských patentů, podepsané v Mnichově dne 5. října 1973;

[...]“

6. Článek 31 nařízení č. 44/2001 konečně stanoví:

„Předběžná nebo zajišťovací opatření, která jsou upravena právem jednoho členského státu, je možné u soudů tohoto státu navrhnout i tehdy, kdy je pro rozhodnutí ve věci samé příslušný na základě tohoto nařízení soud jiného členského státu.“

II – Skutkový základ sporu v původním řízení

7. Společnost Solvay SA usazená v Belgii, která je majitelkou evropského patentu EP 0 858 440 platného v několika členských státech⁹, dne 6. března 2009 podala u Rechtbank 's-Gravenhage v Nizozemsku žalobu pro porušení¹⁰ několika národních částí uvedeného patentu zejména proti třem společnostem pocházejícím ze dvou různých členských států, a sice Honeywell Fluorine Products Europe BV, usazené v Nizozemsku, jakož i Honeywell Belgium NV a Honeywell Europe NV, usazeným v Belgii¹¹, vzhledem k tomu, že na trh uváděly výrobek vyráběný společností Honeywell International Inc. (HFC-245), který je totožný s výrobkem, na nějž se vztahuje uvedený patent.

8. V rámci tohoto řízení společnost Solvay SA dne 9. prosince 2009 podala proti žalovaným v původním řízení incidenční návrh, ve kterém požadovala vydání předběžného opatření týkajícího se zákazu přeshraničního porušování patentu po celou dobu trvání sporu v původním řízení¹².

9. Vzhledem k tomu, že žalované v původním řízení v rámci incidenčního řízení vznesly námitku neplatnosti národních částí dotčeného patentu, aniž však podaly či oznámily, že chtějí podat žalobu na neplatnost, a zpochybnily příslušnost nizozemského soudu, kterému byla k rozhodnutí předložena jak hlavní žaloba, tak incidenční návrh, se Rechtbank 's-Gravenhage rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001 a několik předběžných otázek týkajících se čl. 22 bodu 4 a článku 31 nařízení č. 44/2001.

III – Předběžné otázky

10. Předběžné otázky položené Rechtbank 's-Gravenhage zní následovně:

„1) Pokud jde o čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001:

Je možné v situaci, ve které je dvěma nebo více společnostmi pocházejícím z různých členských států v řízení probíhajícím u soudu jednoho z těchto členských států každé jednotlivě vytkáno, že prováděním vyhrazených jednání týkajících se téhož výrobku porušily tutéž národní část evropského patentu, jak platí v jiném členském státě, dospět k ‚odporujícím si rozhodnutím‘, jestliže by o věcech bylo rozhodováno v oddělených řízeních ve smyslu čl. 6 bodu 1 [uvedeného] nařízení?

2) Pokud jde o čl. 22 bod 4 nařízení č. 44/2001:

a) Je třeba použít čl. 22 bod 4 [tohoto] nařízení v řízení o vydání předběžného opatření založeného na zahraničním patentu (jako je ‚předběžný‘ zákaz přeshraničního porušování patentu), pokud odpůrkyně k obraně namítá neplatnost uplatněného patentu, s ohledem na to, že soud v takovém případě nevydá konečné rozhodnutí o platnosti uplatněného patentu, nýbrž posoudí, jak by v tomto ohledu rozhodl soud příslušný podle čl. 22 bodu 4 [uvedeného] nařízení, a že požadované předběžné opatření ve formě zákazu porušování patentu bude zamítnuto, jestliže podle názoru soudu existuje rozumná, nikoli zanedbatelná možnost, že uplatněný patent bude příslušným soudem prohlášen za neplatný?

9 — V daném případě v Dánsku, Irsku, Řecku, Lucembursku, Rakousku, Portugalsku, Finsku a Švédsku. Je třeba dodat, že rovněž v Lichtenštejnsku a Švýcarsku.

10 — Dále jen „hlavní žaloba“.

11 — Dále společně jako „žalované v původním řízení“.

12 — Dále jen „incidenční řízení“.

- b) Pro účely použitelnosti čl. 22 bodu 4 nařízení [č. 44/2001] v rámci takového řízení, jako je řízení uvedené v předcházející otázce, podléhá důvod obrany týkající se neplatnosti formálních podmínek v tom smyslu, že se tento článek uplatní jen tehdy, jestliže již u soudu příslušného podle čl. 22 bodu 4 [tohoto] nařízení byla podána žaloba na neplatnost nebo bude podána ve lhůtě stanovené soudem, nebo přinejmenším tehdy, když bylo předvolání doručeno nebo bude doručeno majiteli patentu, nebo stačí vznést důvod obrany týkající se neplatnosti, a případně existují podmínky týkající se obsahu uplatněného důvodu obrany v tom smyslu, že musí být dostatečně podložen nebo že uplatnění tohoto důvodu nesmí být považováno za zneužití řízení?
- c) V případě kladné odpovědi na [první] otázku zůstává soud po vznesení důvodu obrany týkajícího se neplatnosti v takovém řízení, jako je řízení uvedené v první otázce, příslušný stran žaloby pro porušení s tím důsledkem, že (pokud si to žalobce přeje) má být řízení pro porušení přerušeno, dokud soud příslušný podle čl. 22 bodu 4 nařízení [č. 44/2001] nerozhodne o platnosti uplatněné národní části patentu, nebo žaloba musí být odmítnuta, neboť o důvodu obrany zásadnímu pro rozhodnutí nelze rozhodnout, nebo soud po vznesení důvodu obrany týkajícího se platnosti ztratí svou příslušnost k tomu, aby rozhodl o žalobě pro porušení patentu?
- d) V případě kladné odpovědi na [první] otázku může vnitrostátní soud založit na článku 31 nařízení [č. 44/2001] svou příslušnost k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření na základě zahraničního patentu (jako je zákaz přeshraničního porušování patentu), proti kterému je namítán důvod obrany týkající se platnosti uplatněného patentu, nebo (v případě, kdyby se mělo za to, že použitelnost čl. 22 bodu 4 [uvedeného] nařízení nemá vliv na příslušnost Rechtbank k rozhodnutí o otázce porušení patentu) svou příslušnost k rozhodnutí o důvodu obrany týkající se platnosti uplatněného zahraničního patentu?
- e) V případě kladné odpovědi na [čtvrtou] otázku, jaké skutečnosti nebo okolnosti jsou nezbytné, aby bylo možno dospět k závěru, že ve smyslu bodu 40 [výše uvedeného] rozsudku Van Uden existuje skutečná souvislost mezi předmětem požadovaných opatření a místní příslušností smluvního státu, ve kterém se nachází soud, jemuž byl návrh předložen?“

11. Žalobkyně a žalované v původním řízení, Spolková republika Německo, Řecká republika, Španělské království, jakož i Komise předložily písemná vyjádření. Zástupci společností Solvay SA, Honeywell Fluorine Products Europe BV a zmocněnci Španělského království, jakož i Komise byli vyslechnuti na jednání, které se uskutečnilo dne 30. listopadu 2011.

IV – Analýza

12. Úvodem je nutno připomenout, že v rozsahu, v němž nařízení č. 44/2001 napříště ve vztazích mezi členskými státy¹³ nahrazuje úmluvu ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech¹⁴, platí výklad této úmluvy poskytnutý Soudním dvorem i pro uvedené nařízení, jestliže je možno považovat jeho ustanovení a ustanovení Bruselské úmluvy za rovnocenná¹⁵. Kromě toho z devatenáctého bodu odůvodnění nařízení č. 44/2001 vyplývá, že musí být zajištěna kontinuita mezi výkladem Bruselské úmluvy a uvedeného nařízení.

13 — Pokud jde o Dánské království, viz Dohoda mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsaná v Bruselu dne 19. října 2005 (Úř. věst. L 299, s. 62).

14 — Úř. věst. 1972, L 299, s. 32, dále jen „Bruselská úmluva“.

15 — Viz zejména rozsudky ze dne 10. září 2009, German Graphics Graphische Maschinen (C-292/08, Sb. rozh. s. I-8421, bod 27), jakož i ze dne 18. října 2011, Realchemie Nederland (C-406/09, Sb. rozh. s. I-9773, bod 38).

A – K hlavní žalobě a výkladu čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001

13. Podstatou první otázky předkládajícího soudu položené Soudnímu dvoru je, zda tento soud může být příslušný na základě čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001. Konkrétněji chce objasnit otázku, zda s ohledem na skutečnost, že jsou mu předloženy žaloby týkající se podniku usazeného v Nizozemsku a dvou podniků usazených v Belgii, je dáno nebezpečí vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí, které odůvodňuje jeho příslušnost na základě tohoto ustanovení.

14. Článek 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 totiž stanoví, že je-li žalováno více osob společně, může žalobce podat žalobu u soudu místa, kde má bydliště nebo sídlo některý ze žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních¹⁶.

15. Požadavek této spojitosti mezi nároky Soudní dvůr stanovil v rámci výkladu čl. 6 bodu 1 Bruselské úmluvy¹⁷, a následně byl zakotven v čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001¹⁸ za účelem zabránění tomu, aby výjimka ze zásady příslušnosti soudů členského státu, kde má žalovaný bydliště nebo sídlo, nemohla zpochybnit samotnou existenci této zásady.

16. Soudní dvůr rovněž upřesnil, že k tomu, aby rozhodnutí mohla být považována za vzájemně si odporující, nestačí, že existuje rozdíl v řešení sporu. Kromě toho je třeba, aby tento rozdíl spadl do rámce téže skutkové a právní situace¹⁹.

17. Kromě toho přísluší vnitrostátnímu soudu, aby s ohledem na všechny skutečnosti ve spisu posoudil existenci spojitosti mezi jednotlivými návrhy, které mu byly předloženy, a tedy rizika, že v oddělených řízeních budou vydána vzájemně si odporující rozhodnutí²⁰.

18. Ve svém výše uvedeném rozsudku Roche Nederland a další však Soudní dvůr rozhodl, že souběžně podané žaloby pro porušení v různých členských státech, které musejí být v souladu s čl. 64 odst. 3 Mnichovské úmluvy zkoumány podle každé platné vnitrostátní právní úpravy²¹, nespadají do rámce téže právní situace²², takže případná vzájemně si odporující rozhodnutí nelze kvalifikovat za rozporná²³.

19. Jinak řečeno se jeví, že podmínky pro použití čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001 v zásadě nemohou být splněny, jestliže se žaloby pro porušení zakládají na evropském patentu.

16 — Rozsudky ze dne 27. září 1988, Kalfelis (189/87, Recueil, s. 5565, bod 12); ze dne 27. října 1998, Réunion européenne a další (C-51/97, Recueil, s. I-6511, bod 48), jakož i výše uvedený rozsudek Roche Nederland a další (bod 20).

17 — Výše uvedený rozsudek Kalfelis (bod 12).

18 — Jak Soudní dvůr připomněl ve svém výše uvedeném rozsudku Roche Nederland a další (bod 21).

19 — Výše uvedený rozsudek Roche Nederland a další (bod 26); rozsudek ze dne 11. října 2007, Freeport (C-98/06, Sb. rozh. s. I-8319, bod 40), jakož i rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Painer (C-145/10, Sb. rozh. s. I-12533, bod 79).

20 — Výše uvedené rozsudky Freeport (bod 41) a Painer (bod 83).

21 — Bod 30.

22 — Bod 31.

23 — Body 32 a 35.

20. Judikatura Soudního dvora Roche Nederland a další byla z tohoto hlediska silně kritizována²⁴ v rozsahu, v němž značně omezuje rozsah působnosti čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001²⁵ v oblasti průmyslového vlastnictví²⁶. Ve značné míře se má za to²⁷, že oslabuje ochranu majitelů evropských patentů²⁸, a zároveň je neslučitelná s článkem 69 Mnichovské úmluvy²⁹.

21. Je tedy třeba mít za to, že problém nastolený v projednávané věci v konečném výsledku znamená rozhodnout buď o zachování judikatury Roche Nederland a další, nebo o odklonu od ní?

22. Nejsem toho názoru. Jeví se mi, jak uvedly jak Spolková republika Německo, tak Španělské království a Komise, že je možný poněkud odlišný přístup, který pečlivě vymezuje dosah judikatury Roche Nederland a další.

23. Právní situace dotčená ve věci v původním řízení se totiž odlišuje od právní situace dotčené ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Roche Nederland a další, v rozsahu, v němž je žalovaným v původním řízení usazeným v Nizozemsku a Belgii jednotlivě vytýkáno, že na trh uvádějí tytéž výrobky porušující patent v týchž členských státech, a tedy porušují tytéž „národní části evropského patentu“, tak jak platí v posledně uvedených členských státech.

24. Pro posouzení relevance těchto argumentů může být vhodné posoudit situaci, která by nastala, kdyby čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 byl prohlášen za nepoužitelný. Nizozemský předkládající soud by byl příslušný, pokud jde o žalobu směřující proti žalované v původním řízení usazené v Nizozemsku a u belgického soudu by žalobkyně v původním řízení musela podat žalobu pro porušení patentu proti dvěma žalovaným v původním řízení usazeným v Belgii podle článku 2 uvedeného nařízení³⁰.

25. Každý z těchto soudů by měl samostatně přezkoumat uváděná porušení patentu vždy z hlediska konkrétního vnitrostátního práva upravujícího různé „národní části evropského patentu“, jejichž porušení je namítáno, a to na základě zásady *lex loci protectionis*³¹. Tyto soudy by například musely podle téhož finského práva posoudit porušení finské části evropského patentu společnostmi Honeywell v důsledku toho, že na finském území uváděly na trh totožný produkt porušující patent.

24 — Viz zejména European Max-Planck Group on Conflict of Laws in Intellectual Property (CLIP), *Intellectual Property and the Reform of Private International Law: Sparks from a Difficult Relationship*, IPRax, 2007, č. 4, s. 284; body 78 až 85, jakož i judikatura uvedená v bodě 78 stanoviska generální advokátky Trstenjak ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Painer; kromě toho viz Muir Watt, H., „Article 6“, v Magnus, U. a Mankowski, P., *Brussels I Regulation*, 2. vydání, Sellier, European Law Publishers, 2012, s. 313, č. 25a; Noorgård, M., „A Spider without a Web? Multiple Defendants in IP Litigation“, v Leible, S. a Ohly, A. (éd.), uvedeno výše, s. 211; Gonzalez Beilfuss, C., „Is there any Web for the Spider? Jurisdiction over Co-defendants after Roche Nederland“, v Nuyts, A. (éd.), *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology*, Kluwer Law International, s. 79.

25 — Někteří kritici však mohli uznat, že tato judikatura ukončila roky nejistoty a přispěla ke zvýšení úrovně harmonizace v Evropě. V tomto smyslu viz Kur, A., „Are there any Common European Principles of Private International Law with regard to Intellectual Property“, v Leible, S. a Ohly, A. uvedené dílo, s. 1 a 2.

26 — Zvláště Hess, B a další, *Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States* (Study JLS/C4/2005/03), Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg, září 2007, č. 204, s. 104 (dále jen „Heidelberg Report“).

27 — Samotná Komise poukázala na obtíže vyplývající z této judikatury ve své zprávě ze dne 21. dubna 2009 o použití nařízení č. 44/2001 (bod 3.4). Zelená kniha o přezkumu nařízení č. 44/2001 však otázku nastiňuje velmi opatrně, přičemž ostatně zohledňuje body 36 až 38 výše uvedeného rozsudku Roche Nederland a další. V každém případě je nutno konstatovat, že ve svém návrhu na přepracování nařízení č. 44/2001 nenavrhl změnu článku 6 nařízení č. 44/2001, třebaže jejím cílem bylo pouze „identifikovat určité mezery současného systému“ a odstranit je, než bude vytvořen jednotný systém řešení sporů v oblasti evropských patentů a patentů Společenství. Viz v tomto ohledu posudek 1/09 ze dne 8. března 2011, vydaný na základě čl. 218 odst. 11 SFEU (Sb. rozh. s. I-1137), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že zamýšlená dohoda o vytvoření jednotného systému pro řešení sporů týkajících se patentů „Soud pro evropské patenty a patenty Společenství“ není slučitelná s ustanoveními Smlouvy o EU a Smlouvy o FEU.

28 — Heidelberg Report, s. 338, č. 825 a násl.

29 — Heidelberg Report, s. 340, č. 833.

30 — O vhodnosti podat žaloby na základě čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 v této věci není diskutováno a v důsledku toho není přezkoumána v rámci tohoto stanoviska.

31 — Viz v tomto ohledu body 97 a 118 stanoviska generálního advokáta Légera ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Roche Nederland a další.

26. Je pravda, že by za těchto podmínek měly vydat rozhodnutí v rámci téže právní situace – a sice porušení téže národní části patentu vymezející stejným způsobem rozsah ochrany uvedeného patentu³² – avšak mohly by vydat zcela protichůdná rozhodnutí.

27. Jinak řečeno, čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 se nepoužije na soubor žalob pro porušení patentu týkajících se různých společností usazených v různých členských státech, jestliže se týkají jednání, k nimž došlo v různých členských státech a která porušují různé národní části evropského patentu upravené různými právy³³. Naproti tomu by se mohl použít za předpokladu, že podmínka spočívající v totožnosti skutkové situace bude splněna, na soubor žalob pro porušení patentu týkajících se různých společností usazených v různých členských státech, pokud se týkají samostatně jednání, ke kterým došlo v tomtéž členském státě a na základě nichž byla porušena tatáž národní část evropského patentu upravená týměž právem³⁴.

28. Je však nutno připomenout, že při výkladu pravidel zvláštní příslušnosti nařízení č. 44/2001 musí vnitrostátní soud³⁵ dodržovat zásadu právní jistoty, která představuje jeden z cílů uvedeného nařízení, což znamená, že čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán „způsobem umožňujícím běžně informovanému žalovanému přiměřeně předvídat, u kterého jiného soudu než soudu státu, v němž má bydliště nebo sídlo, může být žalován“³⁶.

29. Za těchto okolností navrhuji, aby Soudní dvůr na první předběžnou otázku položenou předkládajícím soudem odpověděl tak, že čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že se použije v rámci sporu týkajícího se porušení evropského patentu, v němž je žalováno několik společností usazených v různých členských státech, jestliže se žaloby týkají odděleně jednání, ke kterým došlo v témže členském státě a na základě kterých byla porušena tatáž národní část evropského patentu upravená týměž právem.

B – *K incidenčnímu řízení*

30. Podstatou druhé série otázek předkládajícího soudu je, zda okolnost, že platnost patentu byla zpochybněna v rámci incidenčního řízení, týkajícího se přeshraničního zákazu porušování patentu, které probíhá souběžně s hlavní žalobou pro porušení patentu, stačí – a v kladném případě za jakých formálních či procesních podmínek – k tomu, aby se použil čl. 22 bod 4 nařízení č. 44/2001 tak, aby soud, kterému byla věc předložena, musel prohlásit, že je nepříslušný rozhodovat o hlavní žalobě na základě článku 25 nařízení č. 44/2001, a aby tedy přezkoumal svou pravomoc rozhodovat v incidenčním řízení na základě článku 31 nařízení č. 44/2001.

1. K výkladu čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001

31. První sérii otázek týkajících se dosahu ustanovení čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001 je třeba přezkoumat s ohledem na odůvodnění a výrok rozsudku GAT³⁷.

32 — V tomto smyslu, viz Blumer F., *Patent Law and International Private Law on both Sides of the Atlantic*, kolokvium Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o mezinárodním právu soukromém a duševním vlastnictví, Ženeva, 30. a 31. ledna, 2001 (WIPO/PIL/01/3).

33 — V bodě 33 svého výše uvedeného rozsudku Roche Nederland a další měl totiž Soudní dvůr za to, že nelze stanovit spojitost „mezi žalobami pro porušení téhož evropského patentu, z nichž každá by směřovala proti společnosti usazené v jiném smluvním státě kvůli skutkům, kterých se údajně dopustila na území tohoto státu“.

34 — Je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 bod 1 nařízení č. 44/2001 se použije i v případě, kdy není dána totožnost právního základu žalob, které mají být spojeny. Viz výše uvedený rozsudek Freeport (body 31 až 47).

35 — Rozsudek ze dne 13. července 2006, Reisch Montage (C-103/05, Sb. rozh. s. I-6827, bod 24).

36 — Viz výše uvedený rozsudek Reisch Montage (bod 25); viz rovněž, pokud jde o čl. 5 bod 1 Bruselské úmluvy, rozsudky ze dne 17. června 1992, Handte (C-26/91, Recueil, s. I-3967, bod 18); ze dne 28. září 1999, GIE Groupe Concorde a další (C-440/97, Recueil, s. I-6307, bod 24); jakož i ze dne 19. února 2002, Besix (C-256/00, Recueil, s. I-1699, body 24 až 26); k výjimce *forum non conveniens* viz rozsudek ze dne 1. března 2005, Owusu (C-281/02, Sb. rozh. s. I-1383, bod 40); k článku 24 Bruselské úmluvy viz rozsudek ze dne 28. dubna 2005, St. Paul Dairy (C-104/03, Sb. rozh. s. I-3481, bod 19).

37 — Výše uvedený (body 13 až 31).

32. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že čl. 16 bod 4 Bruselské úmluvy musí být s ohledem na svůj účel a na místo tohoto ustanovení v systému uvedené úmluvy³⁸ vykládán v tom smyslu, že pravidlo výlučné pravomoci, které stanoví, se týká všech sporů týkajících se zápisu nebo platnosti patentu bez ohledu na to, zda je otázka vznesena na základě žaloby nebo námitky a bez ohledu na fázi řízení, v průběhu níž je vznesena.

33. Bez nutnosti zabývat se důvodem existence těchto ustanovení lze zdůraznit, že toto řešení odůvodňují tři série úvah ve vztahu k základu a účelu systému stanoveného Bruselskou úmluvou³⁹: nejprve závazný charakter výlučné příslušnosti stanovené v čl. 16 bodu 4 Bruselské úmluvy⁴⁰, dále nezbytnost zaručit předvídatelnost pravidel příslušnosti, a tedy právní jistotu, tím, že se zabrání nárůstu počtu kritérií zakládajících příslušnost⁴¹, a konečně nezbytnost zabránit nárůstu nebezpečí, že budou vydána rozporná rozhodnutí, čemuž se právě Bruselská úmluva snaží zabránit⁴².

34. Spolková republika Německo, Řecká republika, Španělské království, jakož i Komise, které v tomto ohledu přebírají některé skutečnosti uvedené předkládajícím soudem, se shodují, aby se mělo v podstatě za to, že soudy, kterým byl – jako ve věci v původním řízení – předložen incidenční návrh, nerozhodují z meritorního hlediska o existenci porušení patentu (což je předmětem hlavní žaloby) ani o platnosti patentu (důvod obrany vznesený v rámci incidenčního řízení), ale naopak se obvykle omezují na přezkoumání toho, zda byly splněny podmínky pro vydání požadovaného předběžného opatření. Vzhledem k tomu, že k případnému přezkumu platnosti patentu dochází jen *prima facie* a nevede k žádnému konečnému rozhodnutí, neexistuje tedy žádné nebezpečí rozporných rozhodnutí.

35. Toto stanovisko je však třeba prodiskutovat s ohledem zvláště na bod 30 výše uvedeného rozsudku GAT, ve kterém Soudní dvůr konkrétně přijal stanovisko k otázce dopadu účinků rozhodnutí na použitelnost čl. 16 bodu 4 Bruselské úmluvy. Bylo tvrzeno, že jelikož se účinky rozhodnutí rozhodujícího incidenčně o platnosti patentu v německém právu omezují na účastníky řízení (účinek *inter partes*), nemůže existovat nebezpečí rozporných rozhodnutí. Soudní dvůr tento argument odmítl velmi obecně a zároveň velmi radikálně.

36. Soudní dvůr, který zdůraznil, že účinky související s takovým rozhodnutím jsou určeny vnitrostátním právem a že v několika smluvních státech má rozhodnutí o zrušení patentu účinky *erga omnes*, měl za to, že „za účelem vyloučení nebezpečí rozporných rozhodnutí by tedy bylo nezbytné omezit příslušnost soudů jiného státu než státu, ve kterém byl patent vydán, k rozhodování o platnosti cizího patentu na základě incidenční námitky pouze na případy, ve kterých by vnitrostátní použitelné právo spojovalo s vydávaným rozhodnutím účinky omezující se pouze na účastníky řízení“. Rozhodl, že to možné není, neboť „takové omezení by [...] vedlo k rozporům, a zpochybnilo tak rovnost a jednotnost práv a povinností, které vyplývají z Úmluvy pro smluvní státy a zúčastněné osoby“⁴³.

37. Je tedy třeba mít za to, že výše uvedený rozsudek GAT předkládajícímu soudu ukládá, aby za okolností věci v původním řízení odmítl svou příslušnost? Podle mého názoru je třeba poskytnout poněkud odlišnou odpověď, která zohledňuje procesní realitu.

38. Je totiž třeba zdůraznit, že se mohou vyskytnout pouze tři případy, a sice případ, kdy byla platnost patentu zpochybněna jak v rámci hlavní žaloby, tak v rámci incidenčního řízení [případ a)], případ, kdy byla platnost patentu zpochybněna pouze v rámci hlavní žaloby [případ b)] nebo případ, kdy byla platnost patentu zpochybněna pouze v rámci incidenčního řízení [případ c)].

38 — Body 20 až 24.

39 — Pokud jde o *ratio legis* těchto ustanovení, odkazují na rozsáhlou právní nauku.

40 — Body 26 a 27.

41 — Bod 28.

42 — Bod 29.

43 — Pokud jde o nařízení č. 44/2001, viz rozsudek ze dne 28. dubna 2009, Apostolides (C-420/07, Sb. rozh. s. I-3571, bod 41).

39. V případech a) a b) se judikatura GAT použije, přičemž soud, kterému byla věc předložena, tedy musí v souladu s článkem 25 nařízení č. 44/2001 odmítnout svou příslušnost k rozhodování o hlavní žalobě a přezkoumat případné vydání požadovaného předběžného opatření na základě článku 31 nařízení č. 44/2001.

40. V případě c) mohou vzniknout dvě situace. Může dojít k tomu, že žalovaný neměl možnost vznést otázku platnosti patentu v rámci hlavní žaloby, například z důvodu, že předběžné opatření bylo přijato předtím, než byla podána hlavní žaloba⁴⁴ [případ c1)]. Může rovněž dojít k tomu, že žalovaný tuto možnost měl, avšak neměl za to, že je vhodné ji využít [případ c2)], který podle všeho odpovídá situaci dotčené ve věci v původním řízení, což přísluší určit předkládajícímu soudu].

41. V situaci c1) musí mít soud, jemuž byla věc předložena, možnost přezkoumat návrh na vydání požadovaného předběžného či zajišťovacího opatření a případně jej vydat, ovšem za striktního dodržení judikatury GAT. To znamená, že takové předběžné opatření může být přijato pouze za podmínky, že soudu, kterému byla věc předložena, byla v přiměřené lhůtě předložena rovněž hlavní žaloba související s požadovaným opatřením, a sice žaloba pro porušení patentu v rámci návrhu na zákaz porušování patentu, v rámci níž bude moci být zaručeno dodržení judikatury GAT, a tedy striktní podmínky, že předběžné opatření nevyvolává žádné konečné účinky.

42. V situaci c2) nemůže argument vycházející v rámci incidenčního řízení z neplatnosti dotčeného patentu naproti tomu v zásadě vést soud, kterému byla věc předložena, k tomu, aby odmítl svou příslušnost k rozhodování o hlavní žalobě na základě článku 25 nařízení č. 44/2001. V tomto případě lze totiž předpokládat, že argument vycházející z neplatnosti dotčeného patentu je veden pouze snahou způsobit průtahy v řízení, přičemž žalovaný musí prokázat, že před příslušným soudem podal žalobu na neplatnost uvedeného patentu. Soud, jemuž byla věc předložena, tedy může s výhradou, že je příslušný rozhodovat o věci samé, v souladu se svým vnitrostátním právem přijmout požadované předběžné opatření.

43. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že čl. 22 bod 4 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že pravidlo výlučné příslušnosti, které stanoví, se nepoužije, jestliže otázka platnosti patentu byla vznesena pouze v rámci incidenčního řízení, za podmínky, že rozhodnutí, které může být přijato na konci tohoto řízení, nevyvolává žádné konečné účinky.

2. K výkladu článku 31 nařízení č. 44/2001

44. Závěry k tomuto bodu uvádím pouze podpůrně pro případ, že by Soudní dvůr rozhodl, že předkládající soud buď není příslušný k rozhodování sporu z meritorního hlediska podle čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001, anebo není příslušný k rozhodování celého sporu z meritorního hlediska podle čl. 6 bodu 1 uvedeného nařízení.

45. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury⁴⁵, soud příslušný rozhodovat ve věci z meritorního hlediska na základě jednoho z kritérií zakládajících příslušnost stanovených v Bruselské úmluvě, a nyní v nařízení č. 44/2001, je příslušný rovněž k vydání předběžných či zajišťovacích opatření, aniž posledně uvedená příslušnost podléhá jiným podmínkám⁴⁶.

44 — Třebaže se tento případ může jevit jako absurdní v případě incidenčního řízení, o němž se má za to, že svou povahou souvisí se souběžným hlavním řízením, může k němu dojít, jak budu mít příležitost zdůraznit níže.

45 — Výše uvedený rozsudek Van Uden (body 22 a 48), jakož i rozsudek ze dne 27. dubna 1999, Mietz (C-99/96, Recueil, s. I-2277, bod 41).

46 — Je třeba poznamenat, že tato ustanovení jsou převzata do nového znění návrhu přepracovaného nařízení č. 44/2001, a sice článku 35.

46. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že článek 31 nařízení č. 44/2001, jako předtím článek 24 Bruselské úmluvy, představuje autonomní kritérium zakládající příslušnost⁴⁷, které doplňuje kritéria zakládající příslušnost stanovená v člancích 2 až 24 nařízení č. 44/2001⁴⁸. V rozsahu, v němž toto ustanovení stanoví výjimku ze systému příslušnosti stanoveného v nařízení č. 44/2001, však musí být vykládáno striktně⁴⁹, přičemž výkon „soudnictví v řízení o předběžných opatřeních“ podléhá určitým podmínkám, které byly stanoveny judikaturou Soudního dvora, jež vycházejí z povahy práv, která mají být chráněna, jakož i z účelu a předmětu požadovaných opatření⁵⁰.

47. Předběžná opatření musejí především spadat do působnosti nařízení č. 44/2001, které je omezeno na občanské a obchodní věci, přičemž tato příslušnost musí být určena nikoliv – s ohledem na rozmanitost uvedených opatření v různých členských státech – jejich vlastní povahou, ale povahou práv, jejichž ochranu zajišťují⁵¹. Tak je tomu bezpochyby v případě žalob pro porušení patentu, na které se použijí obecná pravidla nařízení č. 44/2001⁵², jakož i návrhů na vydání předběžných opatření týkajících se zákazu přeshraničního porušování patentu, jako je návrh dotčený ve věci v původním řízení⁵³.

48. Opatření, která mohou být přijata na základě článku 31 nařízení č. 44/2001, musejí kromě toho mít prozatímní charakter, to znamená, že musejí být určena k zachování skutkové nebo právní situace za účelem ochrany práv, jejichž uznání je kromě toho požadováno u soudu rozhodujícího ve věci samé⁵⁴. Tato podmínka hlavně znamená, že předběžné opatření přijaté na základě článku 31 nařízení č. 44/2001 je časově omezeno.

49. Soudní dvůr velmi obecně zdůraznil, že soud, který má vydat takové opatření, musí jednat „se zvláštní obezřetností a důkladnou znalostí konkrétních okolností, za nichž má opatření vyvolat své účinky“, což znamená, že musí „své povolení časově omezit“, a v širší míře „své povolení podmínit všemi skutečnostmi, které zaručují [jeho] prozatímní nebo zajišťující charakter“⁵⁵, a to obvykle do vydání rozhodnutí ve věci samé.

50. Kromě toho a právě s cílem zaručit prozatímní nebo zajišťující charakter opatření přijatých na základě článku 31 nařízení č. 44/2001 Soudní dvůr ve svém výše uvedeném rozsudku Van Uden⁵⁶ stanovil dodatečnou podmínku spočívající v existenci skutečné souvislosti mezi předmětem požadovaných předběžných opatření a místní příslušností členského státu, ve kterém se nachází soud, jemuž byl návrh předložen⁵⁷, která je právě předmětem poslední předběžné otázky formulované předkládajícím soudem.

47 — Výše uvedený rozsudek Van Uden (bod 42). Viz zvláště Pertegás Sender, M., „Article 24 of the Brussels Convention: a particular Reading for Patent Infringement Disputes?“, v Fentiman, R. a další, *L'espace judiciaire européen en matières civile et commerciale*, Bruylant, 1999, s. 277; Pertegás Sender, M. *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, Oxford University Press, s. 130, č. 3.138.

48 — K tomuto ustanovení viz zpráva týkající se úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech podepsané v Bruselu dne 27. září 1968, kterou vypracoval P. Jenard (Úř. věst. 1979, C 59, s. 1, zvláště s. 42), jakož i důvodová zpráva Fausta Pocara k úmluvě o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech podepsané v Luganu dne 30. října 2007 (Úř. věst. 2009, C 319, s. 1, bod 124).

49 — Viz pokud jde o článek 24 Bruselské úmluvy, výše uvedený rozsudek St. Paul Dairy (bod 11).

50 — Výše uvedené rozsudky Van Uden (bod 46) a Mietz (bod 47).

51 — Rozsudky ze dne 27. března 1979, de Cavel (143/78, Recueil, s. 1055, bod 8); ze dne 26. března 1992, Reichert a Kockler (C-261/90, Recueil, s. I-2149, bod 32); výše uvedený rozsudek Van Uden (bod 33), jakož i výše uvedený rozsudek Realchemie Nederland.

52 — Rozsudek ze dne 15. listopadu 1983, Duijnste (288/82, Recueil, s. 3663, bod 23).

53 — Třebaže Soudní dvůr rozhodl, že přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tomu tak skutečně je. Viz výše uvedený rozsudek St. Paul Dairy (bod 10).

54 — Výše uvedené rozsudky Reichert a Kockler (bod 34); Van Uden (bod 37), jakož i St. Paul Dairy (bod 13).

55 — Rozsudky ze dne 21. května 1980, Denilauler (125/79, Recueil, s. 1553, body 15 a 16); výše uvedený rozsudek Reichert a Kockler (bod 33), jakož i výše uvedený rozsudek Van Uden (bod 38).

56 — Bod 40.

57 — Je třeba upřesnit, že ačkoli Soudní dvůr na tuto podmínku ve svých pozdějších rozsudcích formálně a výslovně neodkázal, odkázal na ni nicméně ve svém výše uvedeném rozsudku Mietz (bod 42).

51. Soudní dvůr do současné doby neměl přímo příležitost upřesnit, co tyto dvě podmínky znamenají v případě práv duševního vlastnictví.

52. Vzhledem k tomu, že incidenční návrh dotčený ve věci v původním řízení byl podán poté, co byla podána hlavní žaloba, takže podmínka spočívající v omezení působnosti přijatého opatření *ratione temporis* může být považována za potenciálně splněnou, budu se zabývat především přezkumem podmínky spočívající v existenci skutečné souvislosti.

53. Tato kritizovaná podmínka⁵⁸ je předmětem různých výkladů⁵⁹. Pro některé autory tento požadavek představuje mez extrateritoriálního účinku přijatých předběžných opatření. Pro jiné tato podmínka znamená, že přijaté opatření musí vyvolávat alespoň částečně své účinky v členském státě, ve kterém se nachází soud, jemuž byl návrh předložen. Podmínka tedy nikterak nefunguje jako omezení působnosti přijatého opatření *ratione loci*, jelikož přijaté opatření může naopak vyvolávat své účinky v jiných členských státech, než je členský stát, ve kterém se nachází soud, jemuž byl návrh předložen, a tedy mít extrateritoriální působnost⁶⁰. Jde spíše o podmínku minimální místní lokalizace požadovaného předběžného opatření. Existence skutečné souvislosti by tak měla být přezkoumána s ohledem hlavně na způsoby výkonu rozhodnutí v členském státě, ve kterém se nachází soud, jemuž byl návrh předložen⁶¹.

54. Zdá se mi vskutku, že lze připustit, že soud členského státu, který je podle předpokladu nepříslušný k rozhodování o meritu sporu, se může prohlásit za příslušný k vydání předběžného opatření na základě článku 31 nařízení č. 44/2001 pouze za podmínky, že toto opatření vyvolává účinky na území uvedeného členského státu a může v něm být vykonáno. Těmuž soudu, který k tomu má nejlepší předpoklady, přísluší posoudit existenci této skutečné souvislosti.

55. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl tak, že článek 31 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní soud nemůže vydat předběžné opatření, které na jeho území nevyvolává žádné účinky, což přísluší určit vnitrostátnímu soudu.

V – Závěry

56. Závěrem navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžné otázky položené Rechtbank 's-Gravenhage odpověděl následovně:

„1) a) Článek 6 bod 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že se použije v rámci sporu týkajícího se porušení evropského

58 — Zejména Komise, po vzoru právní nauky, v její výše uvedené zprávě o použití nařízení č. 44/2001, jakož i v její výše uvedené Zelené knize o přezkumu nařízení č. 44/2001. Ve svém výše uvedeném usnesení ze dne 7. září 2010 Evropský parlament „naléhavě žádá, aby byl vložen bod odůvodnění, jehož cílem by bylo překonat obtíže způsobené [touto] podmínkou“. Pro úplný přehled, viz Dickinson, A., „Provisional Measures in the Brussels I' Review: Disturbing the Status Quo?“, *Journal of Private International Law*, 2010, svazek 6, č. 3, s. 519.

59 — Viz zejména, Pertegas Sender, M. *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, uvedené dílo, bod 3.158; Janssens, M.-C., „International Disputes Involving Intellectual Property Rights: How to Take the Hurdles of Jurisdiction and Applicable Law“, v Dirix, E., a Leleu, Y.-H., *The Belgian report at the XVIIIth Congress of Washington of the International Academy of Comparative Law*, Bruylant, 2011, č. 46, s. 611 a 640.

60 — Soudní dvůr to ostatně připomenul ve svém rozsudku ze dne 15. července 2010, Purrucker (C-256/09, Sb. rozh. s. I-7349, bod 85), když v tomto ohledu odkázal na vysvětlující zprávu, jejíž autorkou byla Alegria Borrás, k úmluvě vypracované na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských (Úř. věst. 1998, C 221, s. 27, bod 59). Viz rovněž výše uvedený rozsudek Denilauler (bod 17).

61 — Výše uvedený návrh na přepracování nařízení č. 44/2001 (bod 3.1.5, dvacátý pátý bod odůvodnění) stanoví, že musí být zaručen volný pohyb předběžných opatření vydaných soudem příslušným rozhodovat ve věci samé, zatímco účinky předběžných opatření přijatých soudem, který není příslušný rozhodovat ve věci samé, musejí být omezeny na území dotyčného členského státu. Viz rovněž článek 99 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, 1994, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) a článek 103 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1).

patentu, v němž je žalováno několik společností usazených v různých členských státech, jestliže se žaloby týkají odděleně jednání, ke kterým došlo v témže členském státě a na základě kterých byla porušena tatáž národní část evropského patentu upravená týmž právem.

- b) Článek 22 bod 4 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že pravidlo výlučné příslušnosti, které stanoví, se nepoužije, jestliže otázka platnosti patentu byla vznesena pouze v rámci incidenčního řízení, za podmínky, že rozhodnutí, které může být přijato na konci tohoto řízení, nevyvolává žádné konečné účinky.

2) Podpůrně:

Článek 31 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní soud nemůže vydat předběžné opatření, které na jeho území nevyvolává žádné účinky, což přísluší určit vnitrostátnímu soudu.“